

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνῳται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρεῖς φορὰς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπὸνεται σὲ 8—9 χιλιὰδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνεινας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὴς ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποιήσι ληρωῦνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορὰ.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

Καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ καζάνι ;

— Εἶναι καζάνι.

— Ἄ πολὺ καλὰ. Καὶ τὸ καζάνι αὐτὸ πόσα γράδα πέρνει μέσα ;

— Ὅσα χωρεῖ.

— Πολὺ καλὰ. Πῶς φτειάνεται ἡ μαστύχα, τί βάζεις μέσα καὶ τὴ φτειάνεις, αὐτὴ ἡ μέντα εἶναι μὲμπογιὰ ἢ χωρὶςμπογιὰ, καὶ ποῖα τὰ πρῶτα συστατικὰ τῆςμπογιᾶς καὶ ἡ πρῶτη παραγωγικὴ ὕλη; Ἔχεις τσίπουρα ; φέρε νὰ τὰ χωρομετρήσω.

— Τὰ τσίπουρα θὰ χωρομετρήσης ; Καὶ ποῦ τὰ βρῖκαμε τὰ τσίπουρα τέτοιο καιρὸ ;

— Ἀδιάφορο. Ἡ πρῶτη ὕλη ποῦ βγαίνει ἡ σοῦμα εἶναι τὰ τσίπουρα, καὶ τὰ τσίπουρα βγαίνουν ἀπὸ τὰ σταφύλια, φέρε νὰ χωρομετρήσουμε τὰ σταφύλια, καὶ τὰ σταφύλια βγαίνουν ἀπ' ἀμπέλι, φέρε νὰ χωρομετρήσωμε τ' ἀμπέλι, τὰ κλίμακα, τῆς καθβαλίνες, τὰ ἀλογα ποῦ κάνουν τῆς καθβαλίνες, νὰ δοῦμε ἀλογάτες εἶναι ἢ γαῖδουρινές, καὶ τί εἶδος γαδάροι τῆς ἔκαναν, κατὰ τὸν νόμο. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν καὶ φορολογηθοῦν.

— Μήπως, κύριε ἐπόπτη, θέλεις νὰ χωρομετρήσης καὶ τὸ χωράφι, εἰς τὸ ὁποῖον μέσα γίνονται ὅλα αὐτὰ ;

— ὦ ! βέβαια, ἐξάπαντος, πρέπει νὰ μοῦ φέρετε καὶ τὸ χωράφι ἐδῶ.

— Μὰ δὲν χωρεῖ μέσα στὸ μαγαζί.

— Χωρεῖ δὲν χωρεῖ μεῖς τὸ κάνομε καὶ χωρεῖ. Καὶ γιὰτί τὸ ροσόλι νὰ ἦναι κόκκινο καὶ νὰ μὴν ἦναι πράσινο ; Πολὺ καλὰ, νὰ μὴ βγάνης κάμμιὰ καζανιὰ πρὶν ἔρθω καὶ ἐπιθεωρήσω οὐλα τὰ πάντῃ αὔριο.

Τὴν ἄλλη μέρα μπαίνει μέσα ὁ κύριος ἐπόπτης τῆς κυβερνήσεως στὸ κατάστημα χωρὶς καλημέρα καὶ λέει :

— Ποῦ εἶναι αὐτὸς ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ ἐργοστάσιο ; Ἄ, ἐσὺ εἶσαι ; Πολὺ καλὰ. Καὶ τί δουλειὰ κάνεις ;

— Κάνω τὴ δουλειὰ μου.

— Πολὺ καλὰ. Πόσο πέρνει αὐτὸ τὸ βρέλι μέσα καὶ πόσο τὸ καζάνι ;

— Εἶναι ἄδεια.

— Ἄδεια ξεχάδε. εἰ γὼ θὰ τὰ φορολογήσω.

— Καὶ τί θὰ φορολογήσης τὸν ἀέρα ;

— Μάθε νὰ μιλάς, γιὰτί αὐτοστιγμῆς σοῦ κλείνω τὸ κατῆστημα.

Αὐταῖς ἢ κουβένταις, κύριοί μου συμβαίνουν σὲ κάθε οἰνοπνευματοποιεῖον τοῦ Περαῖα, μὲ τοὺς ἐπόπτας τῆς κυβερνήσεως τῆς νέας φορολογίας τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Καὶ ἀπὸ ποιὸν ; Ἀπὸ ἓνα πασίγνωστον Δεμάθα. Σοῦ μπαίνει ἓνας φωροῦπαλληλίσκος μέσα στὸ ἐργοστάσιο καθὲς ἐργοστασιαρχῆ καὶ τὸν κάνει ἀπ' ἀσπροῦ.

Βρὲ κύριε Τρικούπη, αὐτοὶ οἱ ἐργοστασιαρχίδες ἔφαγαν τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ φτειάσουν αὐτὰ τὰ ἐργοστάσια τὰ βιομηχανικὰ, καὶ στέλνεις σὺ ἓνα φωροῦπαλληλό σου νὰ τοὺς ἐξυθρίζη καὶ τοὺς φοβερίζει, θέλοντας νὰ ἐφαρμώσῃ νόμους, τοὺς ὁποῖους δὲν καταλαβαίνει οὔτε σὺ, οὔτε ὁ Καλλιγᾶς σου ποῦ τοὺς ἔκανε ;

Τί εἶναι αὐτὰ, ἀπὸ τὴν κακοήθεια ἐνὸς παληοῦπαλληλοῦ θὰ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη τῶν ἐργοστασιαρχῶν, οἱ ὅποιοι αἰτινες πληρώνουν τόσους φόρους στὸ κυβέρνησι καὶ τιμοῦν καὶ τὴν πατριὰς μὲ τὰ βιομηχανικὰ τους καταστήματα ;

Μὰς μαζεύεις ἀπὸ τοὺς δρόμους τοὺς λωποδύτες καὶ τοὺς καθίζεις στὸ σθέρο τῶν ἐργοστασιαρχῶν κυριάρχους. Βρὲ βλάκα Τρικούπη, δὲν ξέρεις, ὅτι αὐτοὺς τοὺς βλακεντίους ἐπόπτας σου ὅτι μ' ἓνα ἑκατοσταρῆκο μποροῦν νὰ τοὺς πουλήσουν καὶ ἀγοράσουν οἱ ἐργοστασιαρχίδες ἂν θέλουν ; Καὶ μὲ τί δικαίωμα βρίζουν, τὰ ἄθλια αὐτὰ ὄντάρια ;

Στάσου βλακεντίε Τρικούπη, στάσου, καὶ ἀκόμη δὲν ἐπῆρα

Τὸ πνευγύρι τῆς Καίσαρμανίας.

φόρα ὁ Λαός, διότι δὲν κατάλαβε ἀλόμα τὴν σκληρότητος τῶν νόμων σου, γιατί δὲν ἐφαρμόστηκαν ἀκόμη.

Ἄλλὰ ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸ σπουδαιότατο πρέπει νὰ γράψωμε μὲ ἔκτασι καὶ κατὰ ἐξακολούθησι καὶ στ' ἄλλα φύλλα, διότι δὲν πρόκειται περὶ παρανοχίδας, ἀλλὰ περὶ καταστροφῆς τῆς ντόπιας βιομηχανίας.

Τὰ ἄλλα ἔθνη μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦν νὰ υποστηρίξουν τὴ ντόπια τους βιομηχανία, στὴν Ἑλλάδα ὅμως ἡ παστρική—ἤθελα νὰ πῶ πατρική—κυβέρνησι τοῦ Τρικοῦπη, προσπαθεῖ νὰ καταστρέψῃ καὶ ὅ,τι ὑστερὰ ἀπὸ πενήντα χρόνων ἰδρω-
τας καὶ βίασκα κατόρθωσαν οἱ ἰδιώταις νὰ φρειάσουν.

Γιὰ ὅσα μασκαρογάμπρα συνέθησαν εἰς τὴν οἰκονομικὴ δια-
χείρισι τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν, καὶ γιὰ ὅσα σκάνταλα

συμβαίνουν τόρα, προτιμῶ νὰ σιωπήσω, ἀφίνοντας τὴν σπουδαία αὐτὴ ὑπόθεσι στὴ δικαιοσύνη. Ἡμεῖς κάναμε τὸ καθήκον μας νὰ ριζώμε τῆς ἐπετουναίας μας μέσα σ' αὐτὴ τὴ βρωμιλί-
μνη τῶν κατασχέσεων, καὶ γραπώσαμε κάτι μαριδες, τὰ δὲ μεγάλα ψέρια ἄς τὰ τσακώσουν οἱ συστηματικοὶ ψαράδες, οἱ δικασταί, γιατί ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἡ γλώσσα ἡ δική μου,—ἡ ψωρόβαρχή μου,—ἔσπασε ἀπάνω σὲ δύο βράχια, καὶ ὁ νοῦν νοήτω.

Ἡ σεβασμία Χιλ ὑστερὰ ἀπὸ ὅσα τῆς γράψκαμε προχτές γιὰ τὴ κακὴ μεταχείρισι τοῦ κάνει ἡ ἐπιστάτρια ἐναντίον τῶν μικρῶν κοριτσῶν, τόσο τὴ πήρε τὸ παράπονο, ὥστε διέ-
ταξε ἀμέσως νὰ κλείσουν τὸ Παρθεναγωγεῖόν της καὶ ἤθελε νὰ τηλεγραφήσῃ στὴν Ἀμερικὴ, ὅτι παρατᾶται καὶ μῶλις τὰ κορίτσα καὶ ἡ δασκάλας τὴν συγκράτησαν νὰ μὴ κινή αὐτὸ

Κάθε πολίτης Γερμανός, ἅμα ποῦ ἦτανε πόλεμος, ἀν ἤθελε, ἔφερε τὰρματά του καὶ ἄφινε τὴν οἰκογένειά του καὶ τρα-
βοῦσε καλλιὰ του, σὰν δὲν ἤθελε, κάνεις δὲν μπορούσε νὰ τὸν βιάσῃ.

Φόρους δὲν πλήρωναν, διότι οὔτε δικασταῖς εἶχαν, οὔτε στρατὸ, γιατί κάθε πολίτης ἦτανε καὶ αὐτοδιδάχτος στρα-
τιώτης, οὔτε ἀστυνομοῦς εἶχαν, οὔτε ὑπουργοῦς, οὔτε δια-
βύλους, οὔτε τριβόλους. Φρουρούτανε μοναχοὶ τους καὶ εὔρι-
σκον τὸ δίκαιο τους μοναχοὶ τους, ἀν τοὺς ἀδικοῦσε κἀνένας.

Ἦτανε σωστοὶ Μανιάταις.
Ἄμα ἕνας σκότωνε ἕναν ἄλλον πολίτη, ἡ οἰκογένεια τοῦ σκοτωμένου σηκονότανε καὶ πήγαινε νὰ πάρῃ τὸ αἷμα τοῦ συγγενοῦ της πίσω. Ἄν δὲ ἀποφάσιζαν νὰ ἐρθουν σὲ συμβι-
βασμῶ, νὰ μὴ ἀνοίξουν φόνους, διώριζαν μεσάζοντας ἀνθρώ-
πους, οἱ ὅποιοι ἀποφάσιζαν τὴ χρηματικὴ ἀποζημιώσι ποῦ ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἡ οἰκογένεια τοῦ φονεῖ στὴν οἰκογένεια τοῦ σκοτωμένου.

Τὴ δικαιοσύνη λοιπὸν οἱ Γερμανοὶ τὴν μοίραζαν μονα-
χοὶ τους.

Λίγο κατ' ὀλίγο ἔκανον καὶ κάτι προύχοντας τοὺς ὁποίους ὠνόμαζαν βασιλεῖς.

Ἄλλὰ τί βασιλεῖς νομίζετε;
Βασιλεῖς χωρὶς κἀμμιά ἐξουσία, ἀπολύτως χωρὶς κἀμμιά ἐξουσία, βασιλεῖς γιὰ τὰ μάτικα, μόνο κατὰ ὄνομα.

Βλέπετε, ὅτι καὶ οἱ μὲ μόνο ψιλὸ ὄνομα βασιλεῖδες ἐκλέ-
χθησαν ἀπὸ τὸν Λαὸ, καὶ δὲν ἦτανε τίποτα ἀπέντι αὐτοῦ, παρὰ σκιὰ ὀνόματος.

Θὰ πῆτε, καὶ τί τοὺς ἤθελαν τοὺς βασιλεῖδες, ἀπὸ οἱ Γερμανοὶ ἔκανον ὅ,τι ἤθελαν;

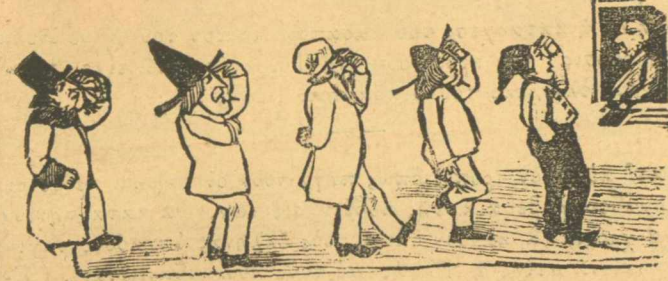
τὸ κακὸ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ πάω νὰ δῶ αὐτοματῆς καὶ ἐξετάσω οὐλα τὰ πάντα. Πῆγα.

Αἱ, κύριοι, μὲ ἀπάτησαν, κείνοι ποῦ μοῦ δώκαν τῆς πλη-
ροπορίας.

Κυρία Χιλ! Ὑπηρετήσας τὴ πατρίδα μας φιλόστοργα τό-
ρα τριάντα χρόνια, καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖτό σου βγήκαν τόσαις τίμιας νοικοκυράδαις καὶ τόσαις παρθέναις,

Ἐγὼ ποῦ σὲ πρωτοαδίκησα, καὶ σὲ πρωτοπαρακαλῶ, μὴ μὰς ἀφήσεις, γιατί δὲν θέλομε τὸ μέγα Ἀμερικανικὸ ἔθνος νὰ λήθῃ ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμαστε καὶ ἀγνώμονες καὶ ἀχάριστοι!

Χιλ! Σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ, ὅτι τὰ λόγια τοῦ «Παλη-
θρώπου» τὰ πήρες σὲ τόση βαρύτητος. Αὐτὸ μὰς τιμᾶ. Ὅχι, νὰ μὴ κλείσῃς τὸ Παρθεναγωγεῖόν σου, ἐκτός ἂν θέλῃς νὰ μὰς ἀδικήσῃς. Θάρρει!

Κυρία Μελέ, νὰ μὰ τὸν Σταυρὸ, εἴμαστε ὅλοι δικοὶ σου. Ρίξε μας τώρα κἀνέρα πεντακοσάρικο γιὰ βένο.

Κίνθηρος. Νὰ διαλυθῇ καὶ αὐτὸ τὸ φαῦλον κατὰ-
στημα, τὸ ἀνθρωπομικελιὸ, εἰς τὸ ὅποιο μέσα συμβαίνουν τερατογενήματα. Ἀτιμᾶζονται γυναῖκες, κλέφτουν, καὶ ἀφί-
νουν τοὺς ἀρρώστους καὶ πεθαίνουν γιὰ μιὰ στάλα νερὸ, διότι ὁ ἀρχιεὶς ἐπιστάτης κάνει ὄργια μὲ μιὰ παστρική του ποῦ εἶναι γαστρωμένη, καὶ ὁ γιατρὸς Μαυρογένης, ὁ γερο-
ξεκουιτάρης ποῦ κάνει τὸν ἅγιο Νουφρῖο φρειάνει τὰ ἴδια.

Ἀπλούστατο. Τοὺς βασιλεῖς τοὺς ἐξέλεξαν μόνον γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν σὰ προύχοντας, νὰ κρίνουν τῆς διαφοραῖς των, ἀλ-
λὰ αὐτῶν τῶν βασιλείδων εἰς τίποτα δὲν περνοῦσε ἡ γνώμη τους, ἂν δὲ ἀποφάσιζαν, πρῶτο ὄχτῶ ἡ δέκα ἄλλοι προύχοντες, καὶ τὴν ἀπόφασί τους αὐτὴ τὴν διαβίβαζε στοὺς μαλλωμέ-
νους ὁ βασιλεῖς, οἱ ὅποιοι πάλι μαλλωμένοι σὰν δὲν ἤθελαν τοὺς τὸν ἐτριβαν στὴν μούρη.

Γι' αὐτὸ εἶπαμε, ὅτι οἱ βασιλεῖδες δὲν εἶχαν κἀμμιά ἐξου-
σία, ἀλλὰ ἦτανε μαργιονέταις τοῦ Λαοῦ τοῦ Γερμανικοῦ, ὁ ὅποιος ἔφερε ὅλη τὴ μεταβολὴ στὴν Εὐρώπη κατὰ τὸν Με-
σαιῶνα.

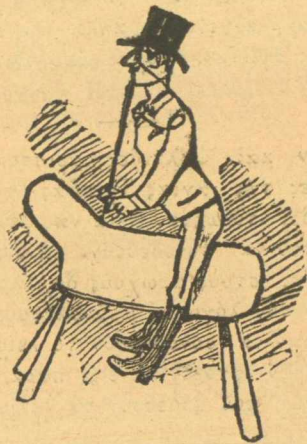
Κατὰ τὸ σύστημα, τὴν συνήθεια τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν, ἀρχαίων Μανιατῶν, νὰ ποῦμε ἔτσι, οἱ ὅποιοι εἶχαν τὴν συνή-
θεια νὰ ἔχουν δύο βασιλεῖς, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ γνώμη ἦτανε τίποτα, ἂν οἱ προύχοντες δὲν ἀπεφάσιζαν, ὅτι ὁ Λαὸς ἤ-
θελε, (ὥστε καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἦτανε σκιὰ βασι-
λέων), εἶχαν δὲ δύο βασιλεῖδες, ὥστε ἂν σκοτωνότανε ὁ ἕνας νὰ μὴ γύρευαν ἀντιβασιλείαις καὶ διαδόχους, ἔτσι καὶ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν δύο βασιλεῖδες, ἕνα τῆς εἰρήνης καὶ ἕνα τοῦ πολέμου, ὥστε ὅταν ἐξεστράτευε ὁ ἕνας βασιλεῖς, ὁ τοῦ πό-
λέμου, τὸν ὅποιον σὰν νὰ λέμε ἦτανε τὸ πρωτοπαλλικάρω, νὰ μείνῃ ὁ ἄλλος στὴ διαίρησι τοῦ Λαοῦ, γιατί κράτος, δὲν εἶχαν.

Λέει δὲ ἡ ἱστορία:
Ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἐλευθερία ἐθεωροῦσαν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἦναι αὐτοκράτωρ καὶ αὐτογενώμων ὁ Λαὸς.

Τώρα πὼς κατόρθωσαν αὐτοὶ οἱ μὲ ψιλὸ ὄνομα βασιλεῖδες τῶν γερμανῶν νὰ γίνουν σωστοὶ βασιλεῖδες καὶ κυρίαρχοι θὰ σὰς τὰ πῶ μεθαῦριο, καὶ σὰς δεῖξω πῶσα κικουρηγήματα φο-
βερὰ ἔκαναν.

Καὶ τώρα τί μοῦ φρειάσας, κύριε Καλλιγᾶ, μὲ τοὺς φέρονες.
— Δὲν σὲ καταλαβαίρω, κύριε Τρικοῦπη, μίλα μὲ συμπαθεῖο, μὲ τὸν Νικολὴ μου.

Γερμάνια ἱπποδρομίου.

6 ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΛΑΟΣ

ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ, ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ.

Ἐρχόμαστε τόρα νὰ ἐξετάσουμε τοὺς βασιλεῖς τοῦ Μέσου Αἰῶνου.

Ὁ Μέσος Αἰὼνας ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 476 χρόνια μετὰ Χρι-
στόν.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀρχίζει ἡ μεταβολὴ τοῦ Εὐρωπαϊ-
κοῦ κόσμου.

Ὁ πρῶτος Λαὸς ὁ ὅποιος ἔφερε αὐτὴ τὴ μεταβολὴ στὴν Εὐρώπη εἶναι οἱ Γερμανικοὶ Λαοί, εἰς δὲ τὴν Ἀσία τὴν ἔφε-
ραν τὴ μεταβολὴ τοῦ κόσμου οἱ Ἄραβες.

Οἱ Γερμανοὶ ἦταν διάφοροι Λαοὶ τῆς ἴδιας καταγωγῆς, καὶ τοὺς εἶχαν κυριέψει οἱ Ρωμαῖοι, ποῦ εἶχαν κυριέψει ὅλο τὸ κόσμο.

Ἦταν ἀνεξάρτητοι ἡ μία φυλὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη, καὶ ἀλλὰ μανιάτα πολλάκις φορτίς ἐπολεμοῦσαν ἡ μία τὴν ἄλλη φυλὴ, ἀλλὰ ἅμα ποῦ τύχαινε μέγας κίνδυνος ὁμονοοῦσαν ὅλοι καὶ ριχνότανε ἐναντίον τοῦ ξένου ἐχθροῦ.

Αὐτοὶ οἱ Λαοὶ εἶχαν τὴν ἐλευθερία εἰς τὸν ἀνώτατο βαθμὸ ποῦ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τις.

Κάθε πολίτης ἦτανε ἐλεύθερος νὰ κἀνῃ ὅ,τι ἤθελε, τὸ μόνο δὲ πρᾶγμα ποῦ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν οἱ γερμανικοὶ Λαοὶ ἦτανε ἡ ἐξουσία τοῦ Ἀυτοκράτορα, δὲν μπορούσαν δη-
λαδῆ νὰ ἐνοήσουν, πὼς ἕνας ἄνθρωπος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξουσιάζῃ τὸν ὅμοιό του.

Ἐπίσης δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν τί θὰ πῆ φόροι.

[1] ΔΕΥΤΕΡΗ ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

Ἡ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΡΙΤΣΟΥ.

(Γράφεται χάριν τῶν γυναικῶν).

Α'.

Ἡ περιγραφή του.

Τὸ κορίτσι Νταϊδάκι ἦτανε στῆς περασμέναις ἐκλογαῖς ἴσα μὲ δεκαεξὶ χρονῶ.

Καταγότανε ἀπὸ μικρὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ εἶχε μιὰ φαντα-
σία ἀλλοιώτικη.

Ἐφανταζότανε πὼς θὰ γίνῃ μεγάλη γυναῖκα, ὑπουργίνα, βουλευτίνα, δημαρχίνα καὶ μόνο πὼς δὲν τῆς κατέβηκε ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ γίνῃ καὶ βασίλισσα τοῦ βασιλείου τοῦ Σάβεκουλ, ἡ δούκισσα τοῦ δουκάτου τῆς Σπάρτης καὶ νὰ πάρῃ τὸ διαδόχῳ μας, τὸ Δουξ τῆς Σπάρτης χωρὶς Δουκάτο. Ἄς ἦναι. Ἡ φαν-
τασία τῶν γυναικῶν πάντοτε πετᾶ πολὺ ψηλά.

Αὐταῖς εἶναι ποῦ ρίχνουν μὲ τὴ φαντασία τους πύργους, τοίχη καὶ φρούρια, σὰν τὴ κιβωτὸ ποῦ περιέφεραν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ τριγύρω στὰ τοίχη τῆς Ἰερουσῆς καὶ κρεμνίζότανε μο-
ναχὰ τους.

Τὸ Νταϊδάκι μας ἦτανε νοστιμοκόριτσο. Εἶχε μιὰ μυτού-
λα, ποῦ ἔπρεπε νὰ κἀνῃ κανεὶς ἔρευνα σ' ὅλο τὸ μουτράκι της γιὰ νὰ τὴν εὔρῃ. Ἄλλὰ αὐτὴ ἐκαμάρονε, γιατί τῆς ἔλεγαν ὅτι εἶχε μυτούλα ποῦ δὲν φαινότανε.

Τὸ στοματάκι της ἦτανε μικροῦλι σὰν στόμα καλαμαριοῦ τῆς μελόνης, ἕνα μοναχὰ δόντι εἶχε στραβὸ καὶ μεγάλο σ' ἡ

Τους προκαλώ, ἂν λέω ψέμματα, νὰ μὲ καταγγείλουν.

Κακοῦργοι καὶ φαῦλοι, πρέπει νὰ τιμωρηθῆτε. Καὶ τώρα πλέον δὲν θὰ μιλῶ μόνο μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα.

Θὰ σᾶς καταγγείλω ἐγὼ, παρακαλῶ δὲ ἀπὸ τώρα ὅλους τοὺς μαρτύρους καὶ μαρτύρησας τῆς κατηγορίας νὰ μοῦ στείλουν τὰ ὀνόματά τους. Πρέπει τέλος πάντων νὰ συμμαζευτῆ ἡ κακοήθεια τῆς κακοηθείας καὶ τῆς ἀνθρωποκτονίας.

Κυρία Σκουζέ. Νομίζω, ἢ καλλίτερα θαρρῶ, πῶς ὅτι τὸ κατάστημα τῶν ἀπόρων γυναικῶν ἔγινε πρὸς εὐεργεσία τῶν γυναικῶν καὶ ὄχι πρὸς σκοτωμό. Τῆς ὑφάντριας, ποῦ τιμοῦν τὴν πατρίδα μὲ τὰ ἔργα τῶν ἐλληνικῶν κλιμακῶν, δὲν φτάνει ποῦ τῆς ἔχετε χωμέναις στὸ κάτω πάτωμα, ἀλλὰ τῆς βάζετε καὶ νὰ σφουγκαρίζουν τὸ κατάστημα. Ἐκεῖνες ξεθεώνονται ὀλημερῆς στὸ ἀργαλιό, καὶ τὴ νύχτα ἔχουν ἄλλο ξεθέωμα στὸ σφουγκάρισμα.

Καὶ καλὰ, ἀπ' αὐταῖς τῆς γυναῖκες ἄλλαις εἶναι παντρεμένες καὶ ἄλλαις παρθένας, ρωτᾶς ἔταν τῆς βάζετε νὰ σφουγκαρίζουν, ἂν μπορῆ νὰ πάθουν ἡ γυναῖκες;

Θέλετε νὰ σφουγκαρίσετε; Πάρτε μαλτέζους, ἀφοῦ μάλιστα μ' ὅλη τους τὴ φτώχεια ἡ γυναῖκες προσφέρονται ν' ἀφίνουν ἓνα δυὸ δραχμαῖς τὸ μῆνα γιὰ τὸ σφουγκάρισμα.

Σᾶς μιλῶ τορα εὐγενικά, ἀλλὰ ἂν ἐξακολουθήσετε τὴν αὐτὴ σειρὰ τῆς ἀράδας, ἔχομε καὶ ἰδιαίτερη γλώσσα τῆς διμιλίας.

Ῥπαρχοῦν καὶ ψάλτιδες ἀριστοκράτιδες, τέτοιοι δὲ εἶναι οἱ ψάλτιδες τῆς ἀγίας Τριάδας τοῦ Περαιᾶ οἱ ὁποῖοι χτυποῦν 250 δρ. τὸ μῆνα, γιὰ νὰ ψέλνουν κάθε Κυριακῇ, καὶ κάπου κάπου νὰ συνοδεύουν κἀνένα μισοχρυσογάδαρο ὅταν φοβολογήσῃ, στοὺς φτωχοὺς δὲ, ἢ ψαλμωδία εἶναι περὶ τῆς, γι' αὐτὸν τὸν λόγο τὰ μούτρα του τὰ μούτρα μωμένα δὲν καταδέχτηκαν νὰ συνοδέψουν τὸ λειψανο τοῦ ἰχθυοπώλη Γιάννη. Ἀλλὰ δὲν φταίει κἀνείς, παρὰ κείνοι οἱ μαγκούφιδες οἱ ἐπιτρόποι, ποῦ ζοδεύουν τὰ χρήματα τῆς ἐκκλησίας

μπροστινὴ ἀράδα τῶν δοντιῶν καὶ εὐγενε σὰν τοῦ ἐλέφαντα τὰ δόντια ὄξω, ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν μικρὸ ἐλάττωμα, γιὰ τὸ σκέπαζαν τὰ χεῖλια τῆς, καὶ γι' αὐτὸ ὅταν γελοῦσε ἐσφιγκε τὸ στόματῆς ὅσο μπορούσε γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ καπρουαλίδικο δόντι τῆς. Ἡ φιλενάδες τῆς μάλιστα, ὅσας ζήλευαν τὴ μορφιά τῆς, τὴν ἔλεγαν δοντοῦ, κ' ἐκείνη πρὸς ἀπάντησιν τῆς ἔλεγε:

— Τζάρ, τζάρ, ζηλιαρόγατες. Νὰ σκάσετε θὰ τὸν πάρω, θὰ τὸν πάρω.

Τὰ μαλλιά τῆς τὰ εἶχε κόψει πόλκα ροκοκό. Στρογκυλὰ μπροστὰ καὶ πίσω, καὶ ξέρετε γιὰ τὴν; Διότι ἦταν σὰν τοῦ ποντικιοῦ τὴν οὐρὰ κοντὰ, καὶ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ κόντημα τῶν μαλλιῶν τῆς, ἔλεγε τάχα πῶς τάχα κομμένα πόλκα.

Ἐβαζε καὶ λίγο κοκκινάδι, ἀλλὰ μπόλικο, γιὰ νὰ φαίνεται εὐρωστη, καὶ χειμῶνα καλοκαίρι κρατοῦσε πάντοτε τὴ βεντάγια στὰ χεῖρια τῆς καὶ ἀεριζότανε, καὶ ἔλεγε, οὐφ τί κάψη ποῦ κάνει σήμερᾶ. Ἐγὼ, δὲν μὲ βλέπετε πῶς φλόγωσε τὸ πρόσωπό μου. Οὐφ, τί θλιβὸς καιρὸς, τί κάψα. . .

Καὶ ἄς χόνηζε ἀπόξω ὁ οὐρανός.

Δὲν μπορούμε ὅμως ν' ἀρνηθῶμε ὅτι εἶχε καὶ μιὰ μορφάδα ποῦ εἶχε στὰ μάτια τῆς, διότι τὸ ἓνα ἦτανε καστανὴ καὶ τὸ ἄλλο γυαρουλὸ, εἰς τρόπον ὥστε, ὅταν τὴν ἔβλεπε κἀνείς στὰ μάτια, ἐνόμιζε πῶς εἶχε δυὸ μάτια, ἐνῶ ἐκείνη εἶχε ἀπὸ ἓνα καὶ ξεχωριστῆς ποιότητος.

Τὸ σαγονάκι τῆς ἦτανε μακρουλὸ σὰν σφίνα, ἀλλὰ τῆς ὁμοιάζε μαζὺ μὲ ὅλο τὸ μούτρακι τῆς, γι' αὐτὸ καὶ ἡ μάνα τῆς ἔλεγε, πῶς ἦτανε στρογκυλοπρόσωπη καὶ μορφομοῦρα.

Τὰ φρύδια τῆς ἦτανε τῆς εὐθείας γραμμῆς, σὰν νὰ τὰ εἶχε χαράξει ὁ Τσίλλερ μὲ τὴ ρήγα, γιὰ νὰ τὰ κἀνῃ δὲ κείνη

πληρώνοντας ἀντὶ γιὰ ψάλτες γαδάρους, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πλακιάτης Μερτίκαλης προσφέρνεται νὰ τοὺς δώσῃ δυὸ γαδάρους καλόφωνους τὸν Ντουρῆ του, δεξιὸν, καὶ τὸν Ψαρῆ ἀριστερὸν, χωρὶς ἀμοιβῆ παρὰ μόνο τὸ κριθάρι. Ὅσοι μὲς τὸν ἀμπακό σας γιὰ ἐπιτρόποι, ὅσο δὲ γιὰ τὰ παστρικά κελεπούρια τοὺς κυρίου ψαλταδες, ἔχομε νὰ τοὺς ψάλωμε τὸν ἀναβαλόμενο. Οὐστ!

Νὰ κύρ Τρικούπη, τί θὰ πῆ ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια. Ὁ ἀδερφὸς τοῦ Γεράσιμου τοῦ ἄλλοτε ὑπαστυνόμου, ὕστερα ἀπὸ 25 χρόνια ποῦ ἔμεινε στὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕστερα ἀπὸ 15 ποῦ ὑπερέτησε στρατιώτης, πῆγε στὴν Ἀνδριανούπολι, ὅπου οἱ τούρκοι τοῦ κατάσχεσαν τὸ διαβατήριό του καὶ ἤθελαν μὲ τὸ ζόρι νὰ τοῦ δώσουν τούρκικο τεσκερέ. Ὅταν δὲ πῆγε στὸ πρόξενον νὰ κἀνῃ τὰ παράπονά του, ὁ γενναῖος πρόξενος τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν πειράζει, ἐγὼ σοῦ δίνω καὶ πληρώνεις τὰ ὄχτῶ γρόσα γιὰ τὸν τεσκερέ.

Αὐτὴ δὲ ἡ κατάσχεσι τοῦ πασαπορτιοῦ τοῦ τοῦ ἔγινε ἕνεκα τῆς σημείωσις τοῦ πρόξενου τῆς Τουρκίας ποῦ εἶχε βάνει ἀπάνω στὸ ἐλληνικὸ τοῦ διαβατήρι. Γούτς!

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅπως πηγαίνουν οἱ τούρκοι πρόξενον, κατὰ συμβουλή βέβαια τῆς κυβερνήσεως των, θὰ καταστήσουν σὲ λίγα χρόνια νὰ κἀνουν ὅλους τοὺς Ἕλληνας ὑπηκόους ραγιαδες, καὶ νὰ μείνῃ ἡ Ἑλλάς μὲ τοὺς κουκουβανιώταις. Ἐκατάρχησε, κύρ Τρικούπη, σὺ τὸ Καραλή Δερβὲν, μὲ πέρνουν ὅμως τώρα οἱ κύριοι τούρκοι μὲ ἀπλούστατον τρόπο ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Ἦθελα γι' αὐτὴ τὴν ἐθνικὴ φιλοτιμία σου νὰ σοῦ στελνᾶ τὸ μέγα παράσημο τῆς κουταμάρας μαζὺ μὲ τὴν ταινία τῆς μεγάλης βλακειᾶς, ἀλλὰ ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἦσαι γεμάτος ἀπὸ παράσημα τέτοιας λογιῆς, τὸ κρατῶ γιὰ νὰ στὸ δώσω, ὅταν σὺν Θεῷ πάς στὸ φρενοκομεῖο τοῦ Δαφνί, γιὰ νὰ μπῆς μὲ ἐπισημότης.

καμπυλωτὰ, ἔβαζε καὶ ἔκανε ἄλλα φρύδια ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ ἴσια, εἰς τρόπον ὥστε ἐφαινότανε σὰν τὰ σκυλιὰ ἐκείνα, ποῦ ἔχουν κἀτι βούλες ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ μάτια τους καὶ τὰ λέμε πῶς ἔχουν τέσσαρα μάτια,

Ἐἶχε καὶ λίγο μουστακάκι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ μύτη, καὶ αὐτὸ ἦτανε ποῦ τὴν ἀσχήμιζε, εἶχε βάνει ὅλα τὰ δυνατὰ τῆς νὰ τὸ ξεριζώσῃ καὶ εἶχε καταφύγει σὲ χίλιας γιάτρες, ὡς ποῦ ἡ κυρὰ Χατζίνα τὴν συμβούλευσε νὰ τὸ ζωματίσῃ γιὰ νὰ μὴ ξαναφουτρώσουν ποτέ τους. Γιὰ νὰ μὴ σᾶς γελᾶσω, δὲν ξέρω ἂν τόκανε.

Ἄς κατεβῶμε καὶ πάρα κάτω στὸ ἄλλο σῶμά τῆς.

Φοροῦσε ἓνα κορσέ ποῦ τόσο τὸν ἐσφουγγε γιὰ νὰ κἀνῃ στῆθος, ὥστε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ποῦ ἔκανε ἀπὸ πάνω πολλάκις φοραῖς ἢ φιλενάδες τῆς τῆς ἐρίχναν στὰ χωρατὰ πορτοκαλία μέσα γιὰ νὰ γεμίσῃ, ὅταν δὲ κἀμμιά φορὰ τὴν ἐσπρωγγε κἀμμιά φιλενάδα τῆς στὰ ἀσεία ἀπάνω, φώναζε, — Οὐχ, καυμένη καὶ σὺ, μούσπασες τὸ στῆθος.

Δηλαδή, τὸν κούφιο κορσέ τῆς. Τὶ κορσές τί στῆθος; Τὸ ἴδιο δὲν εἶναι; Καὶ τὸ ἓνα στῆς γυναῖκας φουσκώνει, — τὸ στῆθος — καὶ τὸ ἄλλο — ὁ κορσές.

Τὰ λιγὰ χερσάκια τῆς ἦτανε ὡς τὴ κλειδώσι τῆς χούφτας μαῦρα καὶ πετωμένα, ἀπὸ τὸ ξεθερμίσμα, ἀπὸ τὴ κλειδώσι δὲ κ' ἀπάνω ἀσπρίζαν λίγο, καὶ γι' αὐτὸ ἔλεγε:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σῶμα ἔχω: Εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματός μου εἶμαι μελαχροινὴ, καὶ εἰς ἄλλα κατάλευκα σὰν τὸ γάλα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν βλάπτει, διότι λέγεται ποικιλία.

Ἄϊ, αὐτονοῦ τοῦ κοριτοῦ τοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα νὰ πάσῃ ἀντὶ δρᾶ ὑποψήφιο δήμαρχο καὶ τῆς λέμε τὴν Κυριακῇ τῆς κωμωδίας τῆς.